

147 (147).
YEBRUHİ SARGİS CIRDİKHYAN'IN ANLATTIKLARI
(1906, HACIN DOĞUMLU)

Baba ocağında kırk kişi vardı; katliamdan sonra yedi kişi kalmıştık.

Babam Sargis Ağa çok saygı gören bir insandı.

Türkler babama : “Sargis Ağa, Hacın tehlikelidir; filanca köyün Ermenilerini kesmişler” demişler.

Babam aynı gün bizi alıp götürdü. Haykuhi kız kardeşim annemin kucağındaydı. Ben desen ağlıyorum; annemin eteklerine sarılıp soruyorum : “Anne bizi boğazlayacaklar mı?”

- Yok evladım, korkma! dedi annem.

Biz ancak evden kaçabilmiştik. Yanımızda yiyecek yoktu; açtık. Annem : “Gidip çocuklarıma biraz pastırma, sucuk, hamurışı alıp getireyim” diye düşündü.

Tren istasyonuna vardık. Baktık ki, orda bir sürü Ermeni var. Tren dolu. İnsanlar trene binmek istiyorlar; pencereden giriyorlar. Biri de beni alıp trenin içine attı; bir kadının kucağına düştüm. Ben küçüktüm; ağlayarak o kadına: “Vay! Beni boğazlayacaklar! Sen Türk müsün?” diye soruyordum.

Ermeni kadın şöyle cevap verdi : “Vah yavrum! Korkma!”

- Ben annemi isterim! diyerek ağlıyordum.

Bir de duyduk ki, kadının biri kucağındaki çocukla birlikte trenin altında kalmış. Ben onun annemle kız kardeşim olduğunu düşündüm. Daha fazla ağlamaya başladım

Bana : “Ağlama!” diyorlardı.

İskenderun'a vardık. Beni kucaklayan kadın trenden indi. Meğer, teyzem hacı Yeranuhi orda yaşıyormuş, oğluyla deniz kıyısındaki kendi çadırlarına götürmek için beni karşılamaya gelmiş.

Teyzemin oğlunu tanıdım. Onlar beni buldular; o kadına : “Maryam ablam (yani annem) nerde” diye soruyorlardı.

Kadın dedi ki : “Al! Bu ablanın kızı; ablan Yeranuhi de gelecek.”

Orda, teyzemin çadırlarında kaldık. Annemi bulmak için teyzemle her gün tren istasyonuna gidip geliyorduk. Bir, iki hafta bu şekilde geçti. Bir gün teyzem bize : “Bugün rüya gördüm”

dedi.

Birden bir oğlan geldi ve : “Markosyan Maryam geliyor; tren getirdi” dedi.

Teyzem bana gidip saklanmamı söyledi..

Ben karyolanın altına saklandım. Annem gelip, beni aramaya başladı. Ben saklandığım yerden çıkıp anneme sarıldım.

Ertesi gün, Sargis Ağa’yı, yani babamı getirdikleri haberini aldık. Meğer, kendi ortağı olan Türkler, babamın yanlarında oturup kazasız belasız İskenderun’a varması için zaptiyelere para vermişler.

Bizim kırk kişilik sülalemizden sadece altı kişi hayatta kaldık. Diğerlerini Türkler öldürdüler, büyük çukurlara attılar veya o çukurun başında bekleyen iki Türk zabıt onları itip çukura atmış. Kürekle toprağı üzerlerine doldurmuşlar; çukurun içindekiler diri diri toprağın ve taşların altında gömülü kalmışlar. Sonra bizi Arabistan çöllerine sürdüler. Babam binmemiz için, bir deve kiraladı. Beni heybenin içine koymuşlardı. Araplar geldiler; altın arıyorlardı. Annem, kaynaması için çaydanla su koymuştu. Arabın teki gelip bana sordu : “Paralar nerde?”

Ben küçüktüm, anlayamadım; minderi gösterdim. Arap minderi alıp kaçtı. Meğer, babamın tüm serveti olan 800 altın o minderin içinde saklıymış; onlar da gittiler.

O çöl o kadar sıcaktı ki, insan yanardı. Erkek kardeşim su istedi; su yoktu. Annem devenin idrarını topladı; ona verdi ki, su yerine içsin. Erkek kardeşim onu içti ve öldü.

Bir yıl Der Zor çölünde kaldık. Babam Araplara yemeni dikeyor; götürüp satıyordu. Aç, ve susuzduk; ama ölmedik.

İngilizlerin Şam’a girdiklerini duyduk; geri döndük. Baktık ki, evlerimiz, dükkânlarımız Türkler tarafından harabeye çevrilmiş.

Hacın muharebesi sırasında biz Adana’daydık. Babam küçük bir ev kiralamıştı. Annem hamileydi; o evde kurtuldu. Ebe geldi; kız kardeşim doğdu; onun göbek bağını kesti. Tam o sırada Hacın muharebesi başladı. Mermiler vızıldıyordu. Annem benim elimden tuttu ve babamla birlikte evden kaçtık. Aradan üç gün geçti. Annem birden ağlamaya başladı. Yeni doğmuş bebeğini yapayalnız bıraktıklarını hatırladı. İngiliz askerleri anneme yardım edip onu evimize götürdüler. Onlar bakmışlar ki, çocuk hala yaşıyor; o, şapkasının ucunu emerek üç gün hayatta kalmış. İngilizler sıcak su getirip, çocuğı içine koymuşlar; çocuk hareket etmeye başlamış. İngilizler elbise, yiyecek de getirmişler. Onlar annemle çocuğı bize geri getirdiler.

Adana’ya Hacın’dan yaralılar getirmişlerdi. Orda, bizim pek çok dostumuz vardı. Annemin kız kardeşi Tiruhi dağlarda bir çocuk dünyaya getirmişti; ama, zavallı sahipsiz kalmış, ölmüştü.

Sekiz ay süren Hacın savunması sırasında bizden pek çok kişi öldü; annemin amcasının oğlu şehit oldu; ne kadar Hacınlı tanıdığımız varsa hepsi de öldürüldü. Benim kocam Sargis'in bütün yakınları öldürülmüştür.

Kocamın büyükannesi rüyasında, hepsinin kilisede olduklarını, arıların hepsinin üstüne konduklarını; ama, kocam Sargis'in üstüne konmadıklarını görmüş. Büyükannesi Sargis'e : "Sargis! Sen hayatta kalacaksın" demiş. Ve gerçekten de, kendi sülalesinden sadece kendisi hayatta kalmış. Annesini ve babasını kendi gözlerinin önünde kesmişlerdi; kendisi hep mırıldanırdı; zira, kendi sülalesinden başka kimse kalmamıştı. O şu şarkıyı söylerdi :

Hacın'ın dağları kanla doldu,

Cesur Cebeciyan* şehit düştü...

Cebeciyan bizim Hacın muharebesinin kahramanlarındandı.

Türkler Hacın'ı kuşatmışlar; suyu kesmişlerdi. Aç, susuz olan halkın sesi arı vızıltısına benziyordu. Yedi asker, ki bunlardan biri kocammış, Adana taraflarına kaçmış. Komutanları olan Aram Kaytsak onlara, kaçabilenlerin kaçmasını; çünkü, artık çarenin tükendiğini ve Türklerin eline düşerlerse öldürüleceklerini söylemişti.

Kocam kaçış yolunda kendi on dört yaşındaki kız kardeşi Nazeli'yi görmüş; o çıplakmış, üstünde elbise yokmuş. Kocam Ermeni olduğu anlaşılmasın diye Türk askeri giysisi giymişmiş; üstündeki ceketini çıkarmış; içindeki astarı sökmüş; kayışı da çıkarmış ve kız kardeşinin beline bağlamış. Kız kardeşiyle birlikte yedi kız-kadın da varmış; onları ağaçların arasına götürmüş ve kendilerine : "Ses çıkarmayın; burda oturun. Biz gidip Türk'ün gelip gelmediğine bakacağız" demiş.

Bir de bakmışlar ki, Türkler çoktan kendilerini dört yandan kuşatmışlar. Türkler gidip o diğer genç kızları sürükleyerek kaçırmışlar; benim kocamın kız kardeşi güzel Nazeli, ağabeyine sarılmış ve ona şöyle demiş : "Ağabey! Vur beni! Bak diğer kızları götürdüler."

- Seni nasıl vurayım? demiş Sargis kocam.

- Tüfeğinde bir tane fişek var.

Ağabeyi kız kardeşinin çaresiz kaldığını ve Türk'e de teslim olmak istemediğini görüp, adil bir ölümle ölmesi için kız kardeşini vurmuş. Kendisi Türk üniforması giymiş olduğundan kurtulmuş; ama, yaralanmış. Hacınlı Manuk onu sırtına alıp Adana'ya getirmiş ve İngiliz hastanesine yerleştirmiş. Kocam iyileşince Yunanistan'a gitmiş. Biz de daha önceden Yunanistan'daydık. Ben, Hacın muharebesine katılmış ve Aram Kaytsak'ın askerlerinden olan Sargis'le nişanlandığımda artık on üç yaşındaydım. O öksüz ve çok üzgündü. Ama, Sargis Yunanistan köylerine giren Türklere karşı da savaşmıştır. Yedi tane Yunan köyü kurtarmış; Selanik bölgesinde cereyan etmiş olan Yunan muharebelerine de katılmış ve

Yunan komutanlık tarafından ‘‘Sargis, cesur subay’’ madalyasına layık görülmüştür.

Kız çocuğu dünyaya getirdiğimde, Sargis ona kendi güzel Nazeni’sinin adını koymamızı istedi; ama, ocuk ağladığında o çok üzülüyor ve bana : ‘‘Ah canım, ben sana çok saygı duyuyorum; zira, sen de Hacınlısın. Senden sadece bu çocuğa iyi bakmanı rica ediyorum, ki onun sesini duymamayım; çünkü, onun sesini duyunca Şehit kız kardeŐimi hatırlıyorum.’’ derdi.

1932’de Ermenistan’a geldik.  gün içerisinde kocam satlıcan olup öldü. Üç ay sonra, oğlum dünyaya geldi; onun adını babasının adı olan Sargis koyduk. Ben tek baŐıma  çocuğa baktım. NubaraŐen’i inŐa etmek için torba kumaŐından yapılmıŐ bir elbise giyip çalıŐtım. NubaraŐen’deki ağaçları biz diktik. alıŐtım; helal terimle  çocuğuma baktım. Őimdi otuz torunum var; hepsi de Hacınlıdır.

Son zamanlarda çok hastaydım; kan basıncım çok yükselmiŐti; ne ilaç isem de fayda etmiyordu. Bir gece uyumadan önce dua edip, yatağa girdim. Gözümün nne İsa geldi; iki baŐparmaęıyla gözlerimin üstüne bastırdı. Sabah iyileŐmiŐtim.

Őimdi pek çok kişi bana : ‘‘Yebruhi nine! Elini üstüme koy ki, iyileŐeyim’’ diyor.